

ובפסקא הבאה מפרש "לישראל: א) שומר לישראל מה שהבטיח לאברהם ולנביאים ב) לישראל כמו ע"ד ישראל". והנה לפי פירוש השני ("ע"ד ישראל") הדרא קושיא לדוכתא - מה מכריח לפרש בזמנים שונים.

אלא בפשטות (וכה"כלל" שכשיש ב' תירוצין יש חסרון בא' שלכן נצרך השני) סו"ס המשמעות לישראל הוא אל ישראל ולא ע"ד ישראל ולכן מפרש כנ"ל ומביא כאן ב' פירושים לישראל, אך פירוש הפשוט הוא אל ישראל.

הטעם שצריכים לברך על מרור

בקטע המתחיל יכוין להוציא כותב כ"ק אדמו"ר: "כי אין אמירת ההגדה וכו' חשובים הפסק והיסח הדעת". מובן מאליו שהמרור אינו בא מחמת הסעודה ולכן טעון ברכה (ואינו נכלל בברכת המוציא שמברך לפני אכילת מרור, אלא בא מחמת המצוה) ולכן אינו מביא ענין זה.

טעם אכילת מצה

הרב מרדכי פרקש

שליח כ"ק אדמו"ר - בעלוויו, וואשינגטאן

א. בנוסח ההגדה נאמר "מצה זו שאנו אוכלים על שום מה, על שום שלא הספיק בצקת של אבותינו להחמיץ. . שנאמר ויאפו את הבצק אשר הוציאו ממצרים עגות מצות כי לא חמץ כי גרשו ממצרים וגו'". ובהגדת רבינו כותב ע"ז (פיסקא ד"ה עוגות מצות) "שאלו יכלו להתמהמה היו אופים חמץ כי פסח מצרים לא נהג אלא לילה ויום (ר"ן, שבה"ל, לקו"ת שם)", ע"כ.

במבט שטחי הדברים תמוהים. דמתחיל "שאלו יכלו להתמהמה היו אופים חמץ" דהי' מותר להם, ורק

בגלל שגרשו ממצרים לכן אכלו מצה. ומסיים "פסח מצרים לא נהג אלא לילה ויום" והיינו שאסורים היו בחמץ כל אותו היום בגלל ציווי קודם, הרי שגם אם יכלו להתמהמה ג"כ היו אוכלים מצה כי אסורים היו בחמץ.